

Kinderen van de Ring

Kinderen van de Ring

Karel Smolders

© 2015, Karel Smolders & vzw de Scriptomanen
www.scriptomanen.org - www.karelsolders.be
info@inter-actief.be

ISBN 9789462542532

NUR 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektro-
nisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere ma-
nier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN

Hier zat ze dan. Vierhonderdduizend kilometer van huis, alleen en misschien al gezocht door de politie. Reden genoeg om je maag te doen krimpen van schrik. Maar Kendra Roberts deed dit voor haar vader. Dus nam ze de knikkende knieën voor lief.

Tussen een handvol kwebbelende toeristen viel Kendra niet op. Veertien, kort blond haar, een beetje tenger, een aangenaam rond gezicht. Haar donkere ogen flitsten nerveus door de cabine. De bejaarde bestuurder bracht intussen het kreunende maanbusje tot stilstand. Puffend, want moddervet, kwam hij uit zijn stuurstoel. Hij keerde zich om. Een golf van walging sloeg over Kendra heen. Zie hem daar nu staan. Ruimteheld Karsten Lundblad. Kendra had alles over hem gelezen, elke vidpod gezien, elk datapad uitgevlooid. Zijn heldendaden op de luxeboot Olympia, zijn eenzame reis naar Pluto, zijn wandeling op de asteroïde Ceres. En wat bleef er nog van over? Een kalende kop, een grijs pafferig gezicht, wallen onder de ogen, een uitpuilende buik, verlopen kleren. Ze zag de schroefdrop van de fles syntahol in de zak van zijn versleten vestje.

“We staan hier, “ zei Lundblad met een vermoeide stem, “bij één van de sleutelplaatsen uit de menselijke geschiedenis. Het Armstrongpark. Volgend jaar is het precies vijfhonderd jaar geleden dat een mens voor het eerst voet zette op de maan.”

Ja ja, dacht Kendra, Neil Armstrong en Edwin Aldrin. Juli 1969. Schiet nu eens op. Verveeld keek ze naar buiten. De helft van Armstrongs landingscapsule, de Eagle, stond hier nog steeds, vijf eeuwen later. Zijn eerste voetstappen waren er ook nog, precies als toen. Er was geen lucht op de maan en dus ook geen regen of wind. Alles wat hier was bleef hier voor altijd liggen. Toeristen konden het allemaal vanuit een glazen tunnel bekijken. Kendra had het lang geleden al gezien, met haar vader. Ze had haar ogen uitgekeken. Vandaag was het bijzaak. Ze moest Lundblad hebben. Maar als ze hem bekeek, dacht ze : kan hij me wel helpen ?

Lundblad dreunde intussen zijn verhaaltje af. Daarna koppelde hij het busje aan de luchtunnel van het monument, zodat de toeristen konden uitstappen. Het kon Kendra allemaal niet vlug genoeg gaan.

Ze keek op de gridlink om haar pols. Een tik en een mistscherm verscheen boven haar hand. "Cap, " fluisterde ze. Het apparaat reageerde meteen. Cap was het koosnaampje voor haar vader. Zijn glimlachende gezicht verscheen op het schermje. Het was omringd door de technologische wirwar van de cockpit in de *Mercator*, zijn zonnezeilschip. Door de patrijspoort scheen het bruingele licht van Saturnus. Pappa's lippen bewogen, maar het geluid van de gridlink stond niet aan. Het was zijn laatste bericht van de geringde planeet. Ze had het al honderd keer bekeken. De woorden kende ze van buiten. Op de maat van Caps lippen prevelde ze : "Hallo, Crash !" Niemand noemde Kendra zo behalve pappa. Dat was omdat ze overal tegenaan liep toen ze een peuter was. "Zie je Saturnus door de patrijspoort ? Ik ben er nu zo dicht bij dat ik hem bijna kan aanraken. Ik ben er niet rouwig om. Maanden alleen in zo'n klein ruimteschip is balen. Veel meer dan ik verwacht had. Moet je je die eerste ruimtevaarders voorstellen in hun piepkleine schuitjes. Die konden zich nauwelijks bewegen ! Maar goed, morgen laat ik het zeil los en rond ik Saturnus. Daarna kom ik naar huis ! Tel de dagen af. Ik mis jou én Jill." En dan kwam het altijd onwennige moment van afscheid nemen. "Ik moet weer aan de slag. Metingen bewerken, en doorsturen naar de centrale. Je kent dat wel. Ik moet de sponsors tevreden houden. Hou dit kanaal in de gaten ! Morgen ben ik er weer ! Tot dan, Crash !"

Kendra knipperde met haar ogen. De zwaaiende Cap loste op in de lucht. Ze haalde diep adem en keek op. Er was geen nieuwe morgen gekomen. Ze zag de nieuwskop weer voor zich. *KAPITEIN ROBERTS VERMIST IN ZEILRACE*. Alle nieuwskanalen van het grid hadden het gemeld. Niet bij de hoofdpunten. Gewoon met een klein berichtje dat de feiten vaststelde. De dag daarna werd er niet meer over gerept.

De Ring had pappa al vergeten. Maar Kendra niet. Nooit !

Terwijl de toeristen zich vergaapten aan de vijfhonderd jaar oude voetstappen, bleef Kendra zitten. Ze keek naar Lundblad, die weer achter zijn stuurwiel zakte en zijn heupflesje pakte. Hij schroefde de dop los en zette de fles aan zijn lippen. Syntahol, dacht Kendra. Het geliefde drankje van de verslaafde zonder geld. Het smaakte zoet, je werd er snel dronken van, het was goedkoop en best van al :

je hield er geen kater aan over. Maar langzaam sloopte het je lichaam. Kendra gaf Lundblad nog een jaar voor hij hieraan ten onder ging. Ze stond langzaam op en liep voorzichtig naar hem toe.

“Niet te geloven dat u ooit op Pluto heeft rondgelopen,” zei ze.

Lundblad sprong bijna een gat in de lucht. Hij proestte de syntahol weer uit, zodat zijn raam aan de binnenkant werd beregend. Hij verslikte zich en hoestte luid terwijl hij zich omdraaide. “Ik... Ik dacht dat iedereen buiten was.”

”Iedereen, behalve ik, Karsten Lundblad.”

Hijgend schroefde Lundblad de dop op zijn fles en liet hem in zijn zak glijden. “Je kent mijn naam ? Niemand kent mijn naam nog.”

“Ik wel.”

“En wie ben jij dan wel ?”

“Ik heet Kendra Roberts.”

“Kendra Ro...” Lundblad fronste zijn wenkbrauwen. “Familie van Duncan Roberts ?”

“Hij is mijn vader.”

“Je vader... Wel heb ik ooit. Hoe gaat het met de ouwe rakker ?”

Die was dus te dronken om het nieuws nog te bekijken. “Niet goed. En daarom heb ik uw hulp nodig.”

“Mijn hulp ?” Lundblad keek even verbaasd. Toen gooide hij zijn hoofd in zijn nek en begon hij luid te lachen. Zo luid, dat enkele toeristen nieuwsgierig in zijn richting keken. Kendra werd er knorrig van. “Ik wil je ballonnetje niet doorprikken, beste Kendra Roberts, maar ik ben niemand meer tot hulp.”

“U hebt ooit honderden mensen het leven gered in het Olympia-incident.”

“Bijna duizend,” verbeterde Lundblad. “Dat was twintig jaar geleden.”

“U was een held.”

“Een held voor een dag. Mensen vergeten snel. Tegenwoordig moet ik aan de kost komen door toeristen rond te leiden in dit versleten busje. Tien jaar geleden heeft het Sterrencorps mijn pensioen afgepakt en dit is het resultaat.”

“Mijn vader heeft u nodig. Nu. Niet twintig jaar geleden.”

Lundblad zweeg even. Hij was duidelijk nieuwsgierig. Waarom kwam dit meisje van dertien of veertien uit Star City om met een oude, vergeten ruimtehield te praten ? “Wat is er met je vader ?”

“Hij wordt vermist.”

Kendra dacht aan de dag ervoor, toen ze thuis met slaande deuren was vertrokken. Na een heftige ruzie met Jill. Ze haatte dat mens. Cap had haar nooit in hun leven mogen toelaten ? Zag hij dan niet het krenge als een wig tussen hen kwam ?

“Vermist ? Hoe bedoel je dat ?”

“Hij deed mee aan de zeilwedstrijd.”

“Zeilwedstrijd ?” Lundblad fronste de wenkbrauwen. Toen klaarde zijn gezicht op. “Je bedoelt de zonnezeilwedstrijd !”

“Ja. Van Venus naar Saturnus. Maar hij is verdwenen.”

“Verdwijnen kan niet.”

“De diepruimtescan heeft hem het laatst gespot toen hij de atmosfeer van Saturnus binnendook. De vier andere deelnemers zijn weer tevoorschijn gekomen. Pappa niet.”

“Dus is hij op Saturnus neergestort. Berekeningsfout.”

“O nee, pappa niet.”

Intussen was Lundblad niet langer gegeneerd. Hij nam nog een slok. “Ik wil je niet teleurstellen, maar dat zou elke dochter van elke ruimtereiziger zeggen. Jouw pappa is een prima piloot, maar hij is een mens. Mensen maken fouten. Ook als ze Duncan Roberts heten. Als hij van de scans is verdwenen, dan vrees ik dat hij dood is.”

“Nee !” riep Kendra koppig. “Hij leeft ! Ja, hij kan fouten maken. Maar waarom zet het Sterrencorps geen reddingsoperatie op touw?”

“Als hij op Saturnus is neergestort, dan is er niets meer om te redden.”

“Ze zouden het tenminste kunnen proberen.”

“Waarom ? Zo'n reddingsoperatie is vreselijk duur. De kans dat ze hem vinden is nul.”

“Je kunt geld niet afwegen tegen een mensenleven !” zei Kendra kwaad. Waar haalde dit fossiel het lef vandaan ? Hierheen komen was duidelijk een fout geweest. Ze wilde weglopen, maar dat kon niet. Daarbuiten was het niet alleen luchtledig, het was er ook dag.

Op de maan betekende dat een temperatuur van honderd graden Celcius. Ze kon nergens heen.

"Iedereen zegt dat, maar niemand meent het. De rekening is meestal snel gemaakt."

Kendra voelde zich moedeloos worden. Bij de eerste aanblik van Lundblad had ze zich eigenlijk al bekocht gevoeld. Ze had hem zich heel anders voorgesteld. De Lundblad van Caps verhalen en foto's zag er veel jonger en sterker uit. Het was een ander mens. Het huidige exemplaar was een wrak. "Saturnus heeft tientallen manen. Als er een ongeluk gebeurd is, dan kan hij op elk van die manen een noodlanding hebben gemaakt."

"De meeste van die manen zijn te klein om echt op te landen."

"Hij kan zijn baan gemist hebben, zodat hij weggeschoten is naar de buitenplaneten. Hij kan in een lage baan rond Saturnus zijn geraakt. Er kan vanalles gebeurd zijn ! En het Sterrencorps wil hem niet redden !"

Lundblad haalde zijn schouders op. "Ja, meisje, het Sterrencorps is een krenterige bende. Ik kan ervan meespreken." En hij nam nog een slok.

Kendra keek hem aan en besloot haar vraag, de vraag waarmee ze naar hem gekomen was, niet te stellen. Ze liet haar hoofd hangen.

Lundblad schroefde de dop op zijn fles. "En ga je me nu vertellen wat je hier komt doen ?"

"Pardon ?"

"Je woont in de Ring, is het niet ? Star City ?"

Ze knikte.

"Je bent van huis weggelopen, je hebt een lijnvlucht naar de maan genomen en je bent vanuit Clavius Central hierheen gereisd. Alles bij elkaar kost je dat twee dagen, minstens duizend credits en een pak op je broek als je weer thuiskomt. Dat doe je allemaal niet om mij een handtekening te vragen. Wat wil je van me ?"

Zakelijk en koud. Helemaal anders dan de Lundblad uit papa's verhalen. Maar hij had wel gelijk. Schoorvoetend zei ze : "Ik wilde u vragen of u... Of het zou kunnen... Ik kan niemand anders bedenken die erop uit zou willen gaan om mijn vader te redden."

Lundblad keek Kendra stomverbaasd aan. Wel tien eindeloze seconden lang. Toen begon hij luid te lachen. Hij schokte en knorde

als een varken. Hij zakte onderuit in zijn stoel en lachte net zo lang tot hij ervan begon te hoesten en buiten adem raakte. Kendra voelde hoe haar bloed begon te koken. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? Die vetzak had natuurlijk gelijk : dit had haar al haar spaargeld gekost en een knallende ruzie met Jill. En waarom ? Om een dikke zuipschuit te horen lallen. Met gebalde vuisten stond ze op.

Lundblad schokte nog even na van het lachen en wiste met zijn mouw enkele tranen weg. "Meisje meisje toch, " zei hij. "Erop uit gaan om je vader te redden. Hoe dan ? En met wat ? Heb jij een ruimteschip in je binnenzak ?"

"Nee, maar u hebt er wél een !" Zo, dacht Kendra, schaakmat. Dacht Lundblad nu echt dat ze een domme bakvis was ? Ze had hier goed over nagedacht. Karsten Lundblad was haar enige kans, want hij had een ruimteschip én hij kon het besturen. Bovendien was hij een vriend van papa.

Maar Lundblad, die nog snel een slok syntahol nam, was nog niet klaar. "Mijn ruimteschip, hé ? Als je daarmee naar Titan probeert te vliegen, dan ben je dood voor je de baan van Mars gekruist hebt. Het is een ruimtebus. Korte afstanden. Van de Aarde naar de Maan en terug. Niet genoeg voorraden voor lange reizen. Geen brandstof, geen voedsel, geen water, geen zuurstof. Bovendien is die bus tweehonderd jaar oud. Gered van de sloop door een vriend van me, niet eens zo lang geleden. Af en toe pik ik een cargo mee tussen de Maan en de Ring. Er zijn altijd wel mensen die goedkoop iets willen vervoeren. Of die iets te smokkelen hebben."

Kendra werd bleek. Had ze dus toch niet goed genoeg nagedacht. Natuurlijk, ruimteschepen had je in alle soorten en maten. Je had er honderden die tussen de Ring en de Maan pendelden, of naar de O'Neil kolonies. Er waren ook sloepen die het onderhoud van de Ring deden en maar een uur of vijf in de ruimte konden blijven. Of interplanetaire schepen die mensen naar Mars of naar Venus brachten. En tenslotte de sleepers van de Delfers. Die schepen waren vrijwel splinternieuw of een eeuw oud maar goed onderhouden. Maar je had natuurlijk ook schuiten die niet ruimtewaardig waren. Hoe kon zij weten dat het schip van Karsten Lundblad een roestbak was ? Haar plan was mislukt. Maar daar liet ze het niet bij.

Vijf jaar geleden had ze haar moeder verloren. Ze was niet van plan haar vader ook nog eens te verliezen. Dus greep ze naar haar laatste wapen : ze daagde Lundblad uit. Hatelijk zei ze : “De Karsten Lundblad die mijn vader kende zou er iets op gevonden hebben. Die zou alles op alles gezet hebben om te doen wat hij moest doen. Hij zou een vriend niet als een lafaard in de steek hebben gelaten. De Karsten Lundblad waarover ik heb gehoord, liet zich leiden door zijn hart. Als het om mensenlevens ging, dan moest al de rest wijken.” Kendra hapte naar adem, en genoot van de blik in Lundblads ogen. Blijkbaar wist ze hem te raken. “Maar die Karsten Lundblad leeft kennelijk niet meer.”

De man liet zijn hoofd hangen. “Waarschijnlijk heb je gelijk. Karsten Lundblad de ruimteheld is een figuur uit de geschiedenisboekjes. Ik kan je niet helpen.” Hij zweeg even, terwijl hij voor zich uit staarde. “Maar misschien ken ik iemand die dat wel kan.”

Kendra ging onmiddellijk weer zitten. Ok, misschien was er toch nog een strohalm om zich aan vast te klampen. “Wie dan ?”

“Hij woont in Star City.”

O, geweldig. Al was Star City nog zo groot, ze vond er haar weg wel. Behalve in de Catacomben, natuurlijk. “In Star City ?”

“Ja. In de Catacomben.” Waar anders ? “Hij is degene die me dat schip heeft bezorgd.” Lundblad maakte een cirkelende beweging met zijn wijsvinger in de lucht. “Dit baantje ben ik binnenkort kwijt. Een grote touroperator heeft de alleenrechten op het Armstrong-park gekocht. Dus heb ik geluk dat die kist er nog is. In de hoop dat ik met vervoer van cargo nog voldoende graantjes kan meepikken.”

Dat laatste had Kendra nauwelijks gehoord. De Catacomben waren de oudste delen van Star City. Geen normaal mens kwam er binnen. Zelfs de politie waagde zich er zelden. Het was een haard van ouderwetse ziektes, criminelen, leeglopers, uitbuiters en vandalen. “Dat meent u toch niet ? Er is niemand in de sloppen die mij kan helpen.”

Lundblad haalde zijn schouders op. “Als dat jouw oordeel is, mij best. De Catacomben zijn een schatkist van talent, maar niemand wil het zien. Ze willen het hele zootje liever wegmoffelen. Maar jij ? Je komt helemaal in je eentje hierheen, dus je bent van geen kleintje vervaard. Als je het er dus op wilt wagen : zijn naam is CyberMax.”

Kendra haalde haar neus op. CyberMax ? Wat was dat voor een naam ?

“CyberMax is een datashifter, “ vulde Lundblad aan. “Al eens van gehoord ?”

“Natuurlijk. Elk groot bedrijf heeft datashifter.”

“Dat zijn professionelen. Max is anders.”

“Een illegaal !” riep Kendra uit.

Lundblad knikte. “Wat hij kan... tja, dat kunnen niet veel anderen. Max is in de Catacomben... een heel bijzondere figuur. Hij heeft een hart dat luistert. Als er iemand is die jou kan helpen, dan is hij het. Ik neem je niet in de maling.”

“Ik kom nooit in de Catacomben.”

“Waag het er eens op, Kendra Roberts. Het is je enige kans. Màr....”

Natuurlijk was er een maar. Vragend hield Kendra haar hoofd wat scheef.

“Maar Max doet niets voor niets. Zo gaat dat in de Catacomben. Wees dus bereid om offers te maken.”

“Voor mijn vader doe ik alles.”

“Alles is een heleboel, “ zei Lundblad. Hij draaide zich om en legde zijn vette handen om het stuur van de bus. Hij wees op de eerste toeristen die terugkeerden.

“Tijd om naar de Ring te gaan.”

TWEE

De politie vatte Kendra bij haar lurven toen ze terugkeerde in Star City. De hele reis was ze zich van geen kwaad bewust. De lijnvlucht terug naar de Ring verliep vlot. De *Columbus* was een oude schuit die maar een driehonderdtal passagiers aankon. In wezen een holle witte cilinder met een slecht afgestelde plasmamotor. Even sierlijk als een os. Binnen zaten de passagiers twee aan twee langs de patrijspoorten. Comfortabele stoelen, een gridspel en af en toe een drankje hielden de inzittenden bezig tot de aankomst. Kendra stond op en schuifelde als één van de laatsten van boord. Ze lette niet op haar omgeving. In haar hoofd tolden plannen. Hoe kwam ze in de Catacomben ? Het park leek de beste keuze, maar waar vond ze een doorgang ? En was het veilig ? Overdag leek het onmogelijk. En als ze eenmaal in de Catacomben was, wat dan ? Hoe vond ze die CyberMax ? Was hij betrouwbaar ? Of had Lundblad haar maar wat op de mouw gespeld ?

“Kendra Roberts ?”

Verrast keek ze op. Een al wat oudere man, rond de honderdvijftig, schatte Kendra, stond voor haar. Hij was klein en smal, droeg een ouderwets donkerbruin pak en een gleufhoed. Uit een scherp gezicht keken priemende ogen haar aan. De man werd geflankeerd door twee Politiecybro's. Menselijke types. Metalen mannen. Gewapend. Kendra wist meteen hoe laat het was. Ze had Jill onderschat.

De politieman herhaalde zijn vraag.

Kendra's ogen schoten overal heen. Ze stond aan het einde van de loopbrug, in het midden van de landingsbaai. Mensen slenterden keuvelend naar de bagagebanden. De eerste, hun bagage al in de hand, schoven aan bij de check-out balie. De laatste passagiers schurkten humeurig langs haar. Er was maar één uitgang. Die Cybro's waren pijlsnel en ijzersterk. Ze antwoordde: “Wie zegt u ?”

“Jij bent Kendra Roberts, “ zei de man tevreden. Hij had dit natuurlijk al duizend keer meegemaakt. “Jill Dupont zoekt je. Meekomen naar het bureau, alsjeblieft.”

Zuchtend liet Kendra haar schouders zakken. Mislukt. Hoe kon ze nu CyberMax vinden ?

Het was toen dat het gebeurde. Een overmaatse spinnenpoot kwam kronkelend onder de loopbrug omhoog. Dik, zwart, harig en met enorme zuignappen aan het uiteinde. De haren borstelden langs haar arm en over haar wang. Haren op haar armen en in haar nek gingen overeind staan en ze gilde luid, van pure, onvervalste horror.

De spinnenpoot trok zich onmiddellijk terug. Een bleek, pafferig mensenhoofd met kale schedel kwam onder de loopbrug tevoorschijn. "O, sorry, " zei het hoofd. "Ik dacht dat iedereen al van boord was."

Een tweede gil bleef in haar keel steken. Kendra voelde hoe ze over heel haar lichaam beefde. Het ogenblik van doodsangst daverde nog na. Hijgend keek ze naar het wezen. Een Syco ! Het was een verdomde Syco ! Waarschijnlijk een monteur, iemand die het lijnschip moest onderhouden, inspecteren of schoonmaken. Daar gebruikten ze wel vaker Syco's voor. Dat had ze moeten weten. Maar de angst voor Syco's zat er bij Kendra diep in. Kon zij het helpen ? Kendra herinnerde zich niets meer van toen ze twee was. Behalve één ding. Dat stond haar nog glashelder voor de geest : ze was verdwaald tijdens een bezoek aan de zoo, ergens in de Amerikaanse cilinders. Huilend dwaalde ze rond, roepend om Cap, en niemand keek naar haar om. Mensen liepen in een boogje om haar heen en keken geërgerd. Lastig kind, dachten ze, of welke ouder laat zijn kind hier zo ronddolen ? En plots was daar die Syco. Hij was een monster. Pas veel later zou Kendra leren dat de Syco's liever Delters werden genoemd en dat de meeste in de mijnasteroïden werkten. Op dat ogenblik zag ze alleen dat gruwelijke bleke wezen met een menselijke romp en gezicht, en verder niets dan tentakels, die op reusachtige spinnenpoten leken. De kleine Kendra hilde van doodsangst, maar de Syco pakte haar vast en tilde haar op. Dat hij haar wilde helpen besefte ze niet. Ze voelde de lange haren op de tentakels en ze schreeuwde, gilde, krijste, urenlang, zo leek het. Tot plots de tentakels weg waren en ze de stem van Cap hoorde.

Kendra wist niet wat Cap tegen de Syco had gezegd; in elk geval had ze hem nooit meer gezien. Maar het griezelige beeld zat voor altijd in haar hoofd gegrift.

In het politiebureau van de ruimtehaven kreeg Kendra de tijd om op adem te komen, terwijl ze op Jill wachtte. De Syco verhuisde naar haar geheugen en maakte weer plaats voor CyberMax.

De deur van het politiebureau gleed knarsend open. Er was ergens een lager kapot. De onderhoudsnano's zouden daar straks wel komaf mee maken. Kendra sloeg haar ogen op en keek naar de lange, slanke vrouw die binnen wandelde. Ze zwaaide een kleurige katoenen sjaal over haar schouders, zoals die de mode waren onder de gegoede klasse van Star City.

De Ontvangstcybro reageerde onmiddellijk. Hij rees op uit de balie met een Cybrohoofd en -schouders en zei : "Goedemiddag." Dat woordje gaf de Cybro genoeg tijd om zijn herkenningsprogramma op de vrouw in te stellen. "U bent mevrouw Jill Dupont ?" Het klonk als een vraag, maar de Cybro wist precies wie de vrouw was.

"Die ben ik," zei Jill, hoewel ze de Cybro geen blik gunde. Ze had zich tot Kendra gewend, die op de wachtbank zat, haar benen over elkaar en haar armen voor haar borst gevouwen.

"Kendra, liefje, wat ben ik blij dat ik je zie !"

Jill probeerde haar te omhelzen, maar Kendra keerde haar wang af en trok haar schouders op. Ze wilde geen knuffel. Niet van Jill.

"Je bent nog boos, " zei Jill. Ze pakte Kendra bij haar schouders. "Of je me gelooft of niet, ik ben niet meer boos op jou. Ik ben alleen maar blij dat je veilig en wel terug bent."

Kendra walgde van Jill. Die toon in haar stem ! Alsof ze echt om Kendra gaf. En dat pruilmondje !

"En ik heb reden genoeg om boos op je te zijn, nadat je zomaar weggelopen bent. Helemaal naar Luna Central !"

"Tranquility base, " verbeterde Kendra bits.

"Mevrouw Dupont, " onderbrak de Cybro haar. "Excuseer. Ik heb uw datakristal nodig."

Jill zuchtte en stond op. "Ja, natuurlijk." Ze stond op en legde haar linker wijsvinger in de datalezer. Die las de gegevens van een datakristal onder Jills nagel. Iedereen kreeg bij de geboorte zo'n kristal ingeplant. Alle gegevens van de drager zaten erin opgeslagen en werden dagelijks bijgewerkt. De Cybro zei : "Dat is in orde. U kunt juffrouw Roberts meenemen."

Even later liepen Kendra en Jill over de drukke boulevards van Star City. Star City was de grootste stad in het zonnestelsel. Er leefden ongeveer honderd miljoen mensen in Star City zelf, en nog eens tien keer zoveel in gelijkaardige steden en dorpen verderop in de Ring. De Ring was het grootse menselijke bouwwerk ooit : vierhonderd jaar geleden was de eerste ruimtelift in gebruik genomen, op de evenaar in de Stille Oceaan. Erboven groeide heel snel een kleine stad. Eerst was het een soort ruimtestation, hoog in de Clarke Orbit, geostationair. Maar al gauw werd het meer dan dat. In de loop der eeuwen ontstond er een metalen wiel rond de aarde, waarvan de verschillende ruimteliften de spaken vormden : De Ring. Tussen die spaken strekten zich de steden uit. Star City was de oudste en de grootste. Kendra was er geboren en opgegroeid.

Mensen hadden een voorkeur voor zwaartekracht, zodat ze met hun beide benen op de grond konden blijven. Daarom was de Ring opgebouwd uit honderden cilinders, de meeste kilometers lang. Die cilinders tolden om hun as en bootsten op die manier de Aardse zwaartekracht na. Oersterke constructies verbonden de cilinders met elkaar. De ruimteliften, er waren er intussen tientallen, vormden de enige verbindingpunten met de thuisplaneet. Al eeuwen steeg er geen enkel ruimteschip meer op van de Aarde. De liften waren praktischer, veiliger en goedkoper. Ze werkten vierentwintig uur per dag. Aan de buitenkant van de Ring waren er ontelbare koppelingen voor ruimteschepen die van de Maan kwamen, van de Delversbelt, de O'Neilkolonies of de planeten. Je vond er ook een zee van zonnepanelen, die voor de energie van het miljard Ringbewoners zorgden.

“Waarom wil je niet met me praten ?” vroeg Jill.

“Dat wil ik wel,“ bitste Kendra. “Je luistert niet, dat is alles.”

“Natuurlijk luister ik. Het zou alleen tof zijn als je met je beide benen op de grond bleef.”

“Moeilijk, in de ruimte.”

“Je weet best wat ik bedoel.” Ze stopten voor de tubes, het transport systeem dat door de hele Ring raasde. “Ik ben ook bezorgd om je vader. Ik hou ook van hem. Maar door weg te lopen haal je hem niet terug.”

“Ik ben niet zomaar weggelopen.”

Een tubeskar kwam fluitend aangeleden. De tubes werkten op vacuümtechnologie. Het was een trein in de vorm van een perfecte cilinder, die door eindeloze buizen werd getrokken. De kar opende en tientallen mensen stapten naar buiten. Zoals altijd in Star City was het een bonte bende. Je had zakenlui en geel en rood geverfde neohippies, ruimtelingen en Maanmensen die kreunden onder de zwaartekracht, politieagenten en Cybro's. Toen de stoet voorbij was, stapten Kendra en Jill in.

"Ik ben naar de Maan gegaan omdat ik Cap wil vinden."

Jill zuchtte en sloeg haar ogen ten hemel. "Kendra, ten eerste weten we niet wat er met hem gebeurd is. En als hij een ongeluk heeft gehad, dan is hij waarschijnlijk omgekomen. Ten tweede zegt het Sterrencorps dat het onmogelijk is hem te vinden."

De tubeskar vertrok. Kendra riep tegen Jill, zo hard dat andere reizigers verbaasd of afkeurend in hun richting keken. "Ja, jij zou wel willen dat hij niet terugkwam, hé ? Dat komt je goed uit ! Kun je lekker je zin doen !"

Jill werd rood. Kendra zag dat ze het liefst wilde terug schreeuwen, maar ze deed haar uiterste best om geen scène te maken. Ze siste : "Dat is belachelijk. Ik ben zijn vrouw en ik ben jouw moeder ! Ik hou van hem !"

"Mama is dood !" Kendra's moeder was een van de eerste slachtoffers in Star City van de Martiaanse pest. De ziekte was nog steeds ongeneeslijk. Ze stierf vijf jaar geleden.

"Ik ben je mama !" zei Jill wanhopig.

Hoe dikwijls had Kendra dat verhaal al gehoord ? "Dat ben je niet. Je lijkt zelfs niet op haar!"

"Natuurlijk niet, Kendra. Ik heb een nieuw lichaam laten maken."

"Mama was al drie jaar dood toen jij op de proppen kwam."

"Zo lang duurt het nu eenmaal om een nieuw lichaam te bouwen ! Kendra, mijn lichaam is veranderd, maar mijn hart, mijn ziel, mijn geest, dat is allemaal hetzelfde gebleven."

"Je maakt mij niet wijs dat je de ziel van iemand kunt vastleggen in een datakristal."

"Ik maak je niets wijs. Het is een wetenschappelijk feit."

"Gaan we het zo dan doen van nu af aan ? Als we te oud worden naar onze zin, dan slaan we onze herinneringen en onze ziel op en

gaan lekker dood. Een tijdje later hebben we een nieuw jong lichaam met een perfecte kopie van onze éérste hersenen.”

“Kendra, voor ik stierf hebben je pappa en ik er heel lang over gepraat. Hij wilde niet dat ik stierf en ik... ik wilde niets liever dan bij jou en bij hem blijven. Deze terugkeer, in dit nieuwe lichaam, was voor ons de beste keuze. Het is een dure ingreep, maar we konden het nog net betalen. Je bent nog jong. Ooit zul je begrijpen dat dit nieuwe lichaam voor ons allemaal een geschenk was.”

“Ach wat !” siste Kendra. Ooit, ooit, ooit. Ze leefde nù en ze begreep het *niet*. Ze had gehuild om haar moeder, weken lang. En dan op een dag stond plots deze *babe* voor de deur en zei dat ze mamma was. Begreep Jill dan niet wat ze had aangericht ? Hoeveel pijn het allemaal deed ? Kendra sprong naar de deur. Ze had aangevoeld dat de kar bij de volgende halte aankwam en wilde maar één ding : zo snel mogelijk weg, weg van Jill. Even dacht ze aan haar kamer in het huis bij het Flamingomeer, één van de mooiste plaatsen in de Spaanse Cilinder. Ondanks Jill was het haar thuis. Ze hield ervan, maar als ze er nu naartoe ging, dan raakte ze er voorlopig niet weg. Daar zou Jill wel voor zorgen.

De tubeskar stopte.

“Kendra !” riep Jill, maar ze was te laat.

“Ik heb nog wat te regelen !” riep Kendra, en stortte zich bij het openen van de deur in de massa.

Ze had maar een ogenblik nodig om zich te oriënteren. Dit was Garin Station, één van de drukste tubesstations van Star City. Genoemd naar de allereerste mens in de ruimte. Kendra bevond zich in een hemelhoge hal waarin duizenden mensen krioelden als mieren in hun nest. Zakenlui in modebewuste grijze pakken, neohippies met knielange blauwe en paarse haren, Syco's zo klein als dwergen, bedelaars, verkopers, toeristen, schoolkinderen,.... Je zag er steeds meer met compacte ademmaskers over hun mond en neus. Het waren dure toestellen die de lucht steriel maakten voor je die inademde. De schrik voor de Martiaanse pest joeg de verkoopcijfers van de maskers de hoogte in.

Boven de hoofden van de massa raasden tubeskarren door negen doorschijnende tubes van polyglas kris kras door elkaar. Iets lager gleden tientallen mistschermen door de lucht, met daarop reclame-

boodschappen voor frisdrank, vidpodgames, vakanties en zelfs kolonies op Venus en Mars. Nog lager zweefden kegelvormige Politiecybro's, die de menigte in de gaten hielden. Ze droegen tegenwoordig grote waarschuwingsschermen mee, met daarop slogans die waarschuwden voor de Martiaanse pest. Tussen de harrenwarrende mensen door schoven mensachtige Verkoopscybro's. Die brachten luidkeels duizend en één dingen aan de man, van chocoladerepen tot muziek tot nieuwslinks. Het was een kakofonie van jewelste.

“Kendra !”

Kendra keek achterom. Ze zag dat Jill erin geslaagd was uit de tubeskar te komen. Pech. Dat werd rennen. Molenwiekend met haar ellebogen baande Kendra zich een weg in de richting van de wenteltrap die naar één van de tubes leidde. Dat ontlokte aan een heleboel voorbijgangers verwensingen en protest.

Kendra's kleine gestalte werkte in haar voordeel. Het was veel eenvoudiger voor haar om door de massa te komen dan Jill. Met een ruime voorsprong bereikte ze de wenteltrap. De trap nam Kendra op en tilde haar vliegensvlug omhoog, naar het volgende perron. Daar kwam net een tubeskar aangereden. Kendra sprong er in. Ze zag nog net hoe Jill de wenteltrap bereikte toen de deuren van de kar dicht gleden. De kar flitste weg.

O ja, Kendra wist het : Jill was haar moeder. Dat had Cap haar verteld. Voor ze stierf, had een computer een scan gemaakt van haar hersenen. Haar 'ik' was opgeslagen in datakristallen. Nanocybro's hadden een nieuw, gezond lichaam voor haar gebouwd rond een precieze kopie van haar hersenen. Na drie jaar was mama uit de dood opgestaan als Jill. Zo heette mama vroeger natuurlijk ook, maar toen had Kendra die naam nooit gebruikt. In haar hoofd was Jill nog steeds mama, maar haar lichaam, haar gezicht, haar stem, die waren helemaal anders. Bovendien had Kendra mama al drie jaar moeten missen. Jill was een indringster, een nieuwelinge, en Kendra had een hekel aan haar.

Kendra plofte neer op een van de zeldzame vrije zitplaatsen. Ze dacht koortsachtig na en legde haar vinger in de datalezer die in de zitplaats was ingebouwd. De lezer keek snel na of Kendra een abonnement op de tubes had en liet dan een mistscherm voor haar